

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. U.**
státní příslušnost
t. č. v Pobytovém středisku Havířov, Na Kopci 5, 735 64, Havířov
zastoupen Bc. Mgr. Petrem Zakariou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, 28. října 3390/11a

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2023 č. j. OAM-373/LE-BA02-P11-2022,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13,

Shodu s prvopisem potvrzuje M.R.

§ 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

2. Žalobce vyslovil přesvědčení o svých relevantních důvodech pro udělení mezinárodní ochrany. V případě návratu do země původu by mu tam hrozilo pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť sdílel informace obsahující kritiku vlády a sdílel informace Lidově demokratické strany na sociálních sítích. Uvedená politická strana je opoziční pro kurdskou politickou stranu. Má proto zcela důvodnou obavu, že z důvodu své politické aktivity mu v současné době v Turecku hrozí nebezpečí trestního stíhání, což mu potvrdil i jeho advokát, na kterého se v této věci již obrátil. Konstatování žalovaného, že v zemi původu nevykonával žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ignoruje výše uvedené skutečnosti. Zúčastnil se také několika shromáždění na podporu HDP, jeho přátelé byli kvůli shodnému jednání zatčeni a je proti němu vedeno soudní řízení. Byl svědkem toho, jak na těchto shromážděních příslušníci Turecké armády velmi ostře zasahují proti demonstrantům a setkal se s násilnou reakcí tureckého režimu vůči těmto politickým shromážděním. Tyto nanejvýš relevantní skutečnosti ovšem žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul a z hlediska možného nároku na udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu je nehodnotil.
3. Další výhrady žalobce se týkaly jeho možného nároku na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti odkázal na relevantní judikaturu, z níž citoval a namíтал, že žalovaný měl blíže zkoumat „incidenty“ jím popsané, zatýkání jeho přátel, vedení zmanipulovaných soudních řízení zejména s ohledem na to, že indikují přiměřenou pravděpodobnost pro jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů v budoucnosti. Tak ovšem žalovaný nepostupoval a pouze uvedl, že má za to, že k žádným takovým incidentům nedošlo a že je žalobce uvádí pouze účelově. Konstatoval, že prokurdská Lidově demokratická strana (HDP) čelí v Turecku možnému zákazu. Vůdce strany je od r. 2018 ve vězení, její politici čelí před volbami několika soudním procesům, z nichž jeden má za cíl stranu zakázat. Režim prezidenta Erdogana tuto stranu viní z terorismu kvůli údajné spolupráci se zakázanou Stranou kurdských pracujících (PKK). Věznění vůdce strany již opakovaně odsoudil Evropský soud pro lidská práva. Žalobce uvedl, že je kurdské národnosti a vyznává jezídskou víru. Pro své náboženské vyznání je v zemi původu utlačován, urážen, bit a je terčem rasismu. Kvůli své národnosti a náboženskému vyznání má velké obtíže získat zaměstnání, žít s partnerkou jiného náboženského vyznání. Byl dokonce propuštěn ze svého zaměstnání z důvodu prokázání jezídské víry. V zemi původu je bez domova, zůstaly mu pouze přátelé, kteří jsou pronásledováni a je s nimi vedeno soudní řízení. I přes nevoli rodiny a pravidel náboženského vyznání se oženil se ženou muslimského vyznání. Sama na vlastní kůži pocítila obrovský tlak na veřejnosti a úřadů po zjištění, že její manžel má jiné náboženské vyznání. Nakonec byl otcem své manželky donucen ji opustit. Zkoušel žít v jiných městech Turecka, ovšem vždy byl vystaven stejnému rasismu a diskriminaci. Poukázal na to, že v jeho rodné zemi došlo k mnoha protestům a masakrům souvisejícím s diskriminací a vyznání jiného náboženství než islámu. Při těchto protestech a masakrech byly zabity stovky lidí. Tyto protesty a masakry pokračují dodnes. Často se o nich nemluví. On i jeho rodina byli sami těmto událostem vystaveni. Žalobce jako příklad uvedl masakr v Marasu v r. 1978, v Tunceli v letech 1937 – 1938, masakr v Sengelu a masakr ve Fermanu v r. 2014.
4. Co se týká informací získaných žalovaným k situaci Kurdů v Turecké republice žalobce namíтал, že žalovaný vycházel v podstatě pouze ze zprávy MZV ČR č. j. 125094-8/2022-

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

LPTP, v níž se přímo uvádí, že Lidově demokratická strana (HDP), volena právě kurdskými obyvateli a jako jediná strana v Turecku se otevřeně profiluje jako prokurdská a stává se terčem četných restriktivních až kriminalizačních kroků ze strany režimu včetně účelových trestních stíhání svých čelných představitelů. Žalobce uvedl, že k postavení kurdské menšiny již před pokusem o puč v r. 2015 se vyjadřují nevládní organizace, jako jsou Human Rights Watch, Amnesty International, Amnesty International nebo Freedom House, z nichž vyplývá vystupňování represí ze strany tureckých ozbrojených složek i útoků většinového obyvatelstva vůči kurdské menšině a jejímu majetku; mimo jiné terčem těchto represí a útoků byli představitelé a majetek kurdské Lidově demokratické strany (HDP), kterou vládnoucí Strana spravedlnosti a rozvoje a nacionalistické strany obviňují z toho, že je politickým křídlem PKK. Přitom dle této zprávy míra persekuce, kterou zažívají mimo jiné kurdští představitelé, obecně sleduje vývoj ozbrojeného konfliktu mezi tureckým státem a povstalcí z PKK. I nejnovější zprávy Amnesty International se negativně vyjadřují ke svobodě projevu v Turecku, zdůrazňují přijetí zákonů, jež jsou velmi restriktivní ke svobodě projevu online, stále se nelepšící situaci v souvislosti s mučením a nelidským zacházením a faktická nemožnost poškozených jakkoli se domoci svých práv. Výroční zpráva Human Rights Watch a Amnesty International z ledna, resp. února 2017, které vyznívají obdobně, ale zároveň ještě jednoznačněji než výše citované zdroje. Zpráva Human Rights Watch nad rámec již uvedeného výslovně zmiňuje, že v rámci vyhlášení výjimečného stavu po pokusu o převrat, spojeného rovněž s odklonem od řady ustanovení na ochranu lidských práv v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech a s rozsáhlými čistkami a zatýkáním, došlo rovněž k tvrdému zásahu proti prokurdské opoziční straně, jejíž dva předáci a jiní členové, včetně zvolených starostů, byli zatčeni, stejně jako novináři a spisovatelé obviňovaní z vazeb na PKK. V žalobě žalobce dále citoval z této zprávy. Žalobce dále uvedl, že v jeho případě navíc pronásledování z důvodu zastávání politických názorů úzce souvisí s dalším důvodem pronásledování, kterým je jeho národnost, tedy příslušnost ke kurdskému etniku. Poukázal na to, že reakce tureckého režimu na pokus o převrat, který proběhl ve dnech 15. a 16. 7. 2016, přinesla další dramatické zhoršení celkového stavu lidských práv v Turecku, včetně zacházení s kurdskou menšinou. V daných souvislostech žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 310/2017-56. Tento vývoj reflektují zprávy Amnesty International a Human Rights Watch z počátku r. 2017. Žalovaný tyto informace zcela ignoroval. Uvedená relevantní zjištění do svých úvah o situaci v zemi původu vůbec nezahrnul, natož aby se s nimi vypořádal. Je zřejmé, že přístup tureckých ozbrojených sil vůči němu není vůbec hypotetický, ale naopak odpovídá celkové politice tureckého režimu jak před pokusem o převrat, tak tím spíše po něm, vůči převážně kurdskému obyvatelstvu jihovýchodní části Turecka, resp. přinejmenším vůči těm osobám kurdské národnosti, které turecké ozbrojené síly podezřívají ze spolupráce s HDP či alespoň z jeho podpory. Obdobně je z výše uváděných zpráv zřejmé, že jeho vyhlídky na ochranu proti mučení a špatnému zacházení ze strany ozbrojených složek v poměrech současné turecké justice jsou iluzorní už jen vzhledem ke zjevně omezené nezávislosti soudů a jejich zahlcenosti způsobené jejich personálním oslabením a započítáním tisíců trestních stíhání v souvislosti s pokusem o převrat. Citované zprávy navíc přímo hovoří o kultuře beztrestnosti zneužívání práv bezpečnostními silami, která je v Turecku zakořeněna.

5. Co se týká doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalobce namítal, že žalovaný zcela opomněl významnou skutečnost, že jeho přátelé jsou pro stejné chování soudně stíháni,

zatčení a pravděpodobně podrobení nelidskému zacházení, což zcela jistě spadá pod ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Současné lze mít za to, že skutečnost, že je kurdské národnosti, pohybuje se kolem lidí, kteří jsou soudně stíháni a zatýkáni, zvyšuje pravděpodobnost, že se terčem násilí stane právě i on.

6. Žalobce se dále ohradil proti závěru žalovaného, že jeho výpovědi jsou naprosto nevěrohodné. Poukázal na to, že po zadržení cizineckou policií byl spolu s dalšími lidmi držen, nevěděl, kde se přesně nachází, po poměrně dlouhou dobu nic nejedl, nespál, byl ve značném stresu, obával se, jak s ním bude nadále naloženo a velmi dlouhou dobu čekal, až s ním bude zahájen výslech. Z tohoto důvodu si ani přesně nepamatuje, co dne 10. 11. 2022 policii sdělil a již nebyl psychicky schopný protokol opětovně prostřednictvím tlumočnicka pročitat a kontrolovat přesnost svých odpovědí. Z tohoto důvodu nepožadoval další tlumočení přepisu výslechu a svých zaznamenaných odpovědí. Pohovor s ním vedený dne 14. 12. 2022 už probíhal za zcela odlišných okolností. Byl v mnohem lepší psychické pohodě, věděl, za jakým účelem je pohovor veden, lépe se mohl soustředit na své odpovědi, a proto žalovanému sdělil, že vše, co v pohovoru uvedl, že pravdou. Při zohlednění psychického stavu a stresu, v jakém se při podání první výpovědi dne 10. 11. 2022 nacházel a vlivu jeho stavu na podanou výpověď, je nepřijatelné zhodnocení jeho výpovědi jako naprosto nehodnověrných. Žalobce uvedl, že se pouze lišil v tom, že neví, zda je proti němu již zahájeno a vedeno soudní řízení. Ovšem pokud by proti němu soudní řízení vedeno bylo, pak jeho obava z uvěznění, příp. jiného hrozícího nebezpečí v případě návratu do země původu je zcela namístě. V ostatním zůstává jeho výpověď stejná, pouze lépe formulovaná. On tuto změnu přičítá právě jeho lepší psychické pohodě a schopnosti racionálně uvažovat.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, z něhož citoval svá zjištění a závěry a rovněž na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.
8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 15. 11. 2022.
10. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Turecké republiky, kurdské národnosti, ohledně svého náboženského přesvědčení sdělil, že je Jezíd. Ohledně politického přesvědčení uvedl, že pouze sdílel informace Lidově demokratické strany (dále jen HDP) na sociálních sítích, např. události, ale členem nikdy nebyl. Je ženatý, má dvě děti. Všichni jsou státními občany Turecka. Z vlasti vycestoval 5. 11. 2022, kdy odletěl do Bosny, rovnou pokračoval autobusem do Srbska a pak šel pěšky, přešel plot do Maďarska, následně nastoupil do auta a odjel do České republiky. Jeho cílem bylo Německo. Na území ČR vstoupil 9. 11. 2022. Cestovní doklad ztratil v lese v Maďarsku. O mezinárodní ochranu žádá z politických důvodů. Na WhatsAppu sdílel informace obsahující kritiku vlády. Neposílal zprávy, ale napsal např. větu, že vláda dělá takovou a takovou politiku. Potvrdil, že se mu kvůli této aktivitě nic nestalo. Popřel, že by měl ve vlasti nějaké problémy se státními či

bezpečnostními orgány a popřel, že by měl i problémy s kýmkoli jiným. Jeho advokátem mu bylo řečeno, že do budoucna by se mu něco mohlo stát. Při operaci „Šafak“ byli zatčeni jeho kamarádi, policie sesbírala nějaké lidi kvůli sdílení informací proti vládě na WhatsAppu. S ním ta situace souvisí tak, že mu advokát řekl, že postupně ty lidi zavírají a dojde i na něho. Advokáta si najal z opatrnosti, když začali zatýkat jeho přátele. Ani po konzultaci s advokátem se mu nic nestalo, protože poté utekl. K těmto problémům došlo někdy v říjnu, asi dva týdny před 5. 11. 2022. Předvolání k soudu či policii mu nikdy nepřišlo. Na otázku správního orgánu, zda se pokusil tyto problémy nějak řešit, než utekl z vlasti, odpověděl, že se obrátil na advokáta a snažil se ptát kamarádů. Své problémy nemohl řešit ani přestěhováním do jiné části Turecka, protože stát ho najde všude. Na otázku správního orgánu, jak ví, že ho stát stíhá, když doposud neobdržel ani žádné předvolání, žalobce odpověděl, že mu to říkal advokát a ten to podle něj ví, protože ostatním se to dělo. Dodal, že mu říkal, že je vysoká pravděpodobnost, že ho můžou také zatknout. Po upozornění správního orgánu, že doposud se ale o něj stát nezajímal, žalobce potvrdil, že skutečně se doposud o něj nezajímal, ale neví, co se dělo od doby, co je zde. Správní orgán žalobce rovněž požádal o vysvětlení rozporu jeho výpovědí, kdy 9. 11. 2022 do policejního protokolu uvedl, že je s ním vedeno soudní řízení, hrozí mu vězení a proces má být zmanipulován a do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nyní něco úplně jiného. Na to žalobce reagoval prohlášením, že neví, co je v protokolu, dle něj mu řekli, ať to podepíše, tak to podepsal. Dodal, že to, co uvedl správnímu orgánu dnes, je pravda. Správní orgán jej následně znovu poučil o povinnosti poskytovat žalovanému nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na dotaz správního orgánu, zda mu v případě návratu do vlasti něco hrozí, žalobce odpověděl, že to záleží na tom, co by mu sdělil advokát, ale v současné chvíli neví. V Turecku nechal rodinu s dětmi. Zde nemá žádné rodinné příslušníky. Na otázku, zda měl ve své vlasti problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině, uplatňování politických práv a svobod či politickému přesvědčení, žalobce odpověděl, že když si jako Kurd hledá práci, nedostane ji. Žalobce na závěr nechtěl uvést žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz a rovněž nechtěl doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály. Žalobce se vzdal svého práva na seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Rovněž nevyužil svého práva na zpětné přetlumočení všech otázek a odpovědí za účelem kontroly protokolu o pohovoru a protokol následně vlastnoručně podepsal.

11. Součástí správního spisu je rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 10. 11. 2022 č. j. KRPS-277345-35/ČJ-2022-010025, jímž žalobci bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, a to na 2 roky. S žalobcem jako s účastníkem řízení byl 9. 11. 2022 sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, protokol byl sepsán za přítomnosti tlumočníka do jazyka tureckého. Žalobce v úvodu protokolu vyjádřil souhlas s ustanoveným tlumočníkem, dále sdělil, že po poučení o svých právech v plné míře porozuměl poučení a rovněž i důvodu, proč je s ním protokol sepsován. Dále sdělil, že svého práva k věci nevypovídat nevyužívá a vypovídat chce a bude. Přítomnost svého právního zástupce nežádal. Do protokolu žalobce kromě jiného vypověděl, že se cítí v pořádku, není

pod vlivem alkoholu ani žádné jiné látky a je schopen sepsu protokolu. Žalobce kromě jiného tehdy uvedl, že Turecko opustil z politických důvodů, protože tam není svoboda slova, kritizoval tureckého prezidenta, tak by mu v Turecku hrozil soud a myslí si, že by mu hrozilo i vězení. Hlásí se ke kurdské menšině. Kurdové jsou v Turecku diskriminováni, a to tureckými občany. Do ČR přijel bez cestovního dokladu, který ztratil někde v lese v Maďarsku. O tom, že ke vstupu na území potřebuje cestovní doklad a vízum věděl, ale rozhodl se cestovat nelegálně. Cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl pracovat u svých bratrů, kteří tam žijí.

12. Spis obsahuje i rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2022 č. j. OAM-373/LE-BA02-VL15-PS-2022 o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, doba trvání zajištění byla stanovena do 15. 3. 2023.
13. Ve správním spise jsou založeny rovněž informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalovaný konkrétně vycházel ze závazného stanoviska možnosti vycestování cizince ev. č. ZS 55291, z Informace OAMP – Turecké, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav červenec 2022, ze dne 8. 7. 2022 a z Informace MZV ČR č. j. 125094-8/2022-LPTP, ze dne 30. 9. 2022.
14. Krajský soud předně dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném obsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že informace o zemi původu obstarávaných žalovaným se mají týkat především otázek posuzovaných v konkrétním řízení, resp. obsah zjišťovaných informací je závislý zejména na tvrzeních žadatele o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného tedy je obstarat dostatečně přesné a adresné informace o zemi původu tak, aby dostal své povinnosti zajistit maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují (viz rozsudky NSS č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. j. 5 Azs 62/2016-87). Soud zastává názor, že žalovaný opatřil k zemi původu žalobce dostatečné a relevantní informace, které se týkají postavení kurdské menšiny v Turecku a bezpečnostní a politické situace v zemi. S ohledem na žalovaným řádně zjištěný skutkový stav, soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navrhované důkazy. Shromážděné informace soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí rovněž nelze dovodit, že by žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V rozporu se zjištěným skutkovým stavem jsou tvrzení žalobce v žalobě o jeho špatném psychickém stavu a stresu, v jakém se měl údajně nacházet při podání první výpovědi dne 10. 11. 2022. Z výše citovaných zjištění z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení ze dne 9. 11. 2022 (a nikoli 10. 11. 2022, jak nesprávně žalobce uvádí v žalobě) zcela jednoznačně plyne, že žalobce jednak vyslovil souhlas se svou výpovědí, výslovně uvedl, že svého práva nevypovídat nevyužívá, vypovídat chce a bude, nežádal přítomnost svého právního zástupce, do protokolu uvedl, že se cítí v pořádku, v plném rozsahu porozuměl poučení o právech a rovněž i důvodu, proč je s ním protokol sepsáván. Protokol byl s ním sepsán za přítomnosti tlumočnicka do jazyka tureckého, přičemž v úvodu protokolu žalobce s ustanoveným tlumočnickem vyjádřil souhlas.

15. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
17. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
18. K žalobním námitkám žalobce, které se týkají jeho tvrzené politické činnosti, postavení Kurdů soud především odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. K postavení Kurdů, nejedná-li se o politicky aktivně činné osoby, resp. osoby zapojené do neúspěšného státního převratu v r. 2016, a o takovouto osobu se v případě žalobce skutečně nejedná, se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v usnesení č. j. 1 Azs 177/2018-28, v němž uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, příp. vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“. Dále v usnesení č. j. 8 Azs 352/2018-46 ze dne 25. 4. 2019 Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (obdobně se NSS vyjádřil i v dalších usneseních např. č. j. 6 Azs 203/2020-28, č. j. 7 Azs 127/2019-54, č. j. 2 Azs 75/2019-46).
19. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12a zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. I pokud by žalobce skutečně

sdílel na aplikaci WhatsApp kritiku vlády, což jistě lze považovat za jisté politické aktivity, nejedná se o okolnost odůvodňující udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl skutečnosti, že by se žalobce nějak konkrétně podílel na veřejných aktivitách spojených s jeho sympatiemi ke straně HDP či k nějaké jiné straně, kvůli kterým by mu ve vlasti hrozily nějaké konkrétní problémy kvůli jeho politickému přesvědčení. Žalobce nikdy nebyl vyšetřován, nikdy nebyl předvolán na policii či k soudu. Naopak uvedl, že neměl ve své zemi žádné problémy se státními či bezpečnostními složkami, že země vycestoval bez problémů s cestovním pasem, s plným vědomím tureckých státních orgánů, aniž by mu tyto v jeho vycestování jakkoli bránily. Žalobce na podporu svých tvrzení nedoložil ani nenavrhl doložit žádné materiály či dokumenty, které by potvrzovaly jeho obavy ze sdílení informací obsahující kritiku vlády. V tomto směru se jednalo pouze o obecná tvrzení. Žalobce nijak nespecifikoval, čeho se jeho údajná kritika turecké vlády měla týkat.

20. Co se týká podmínek udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje na výše citovaná usnesení Nejvyššího správního soudu a také na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 36/2018-119.
21. Pokud jde o tvrzení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona, soud v dané věci neshledal žádnou specifickou okolnost, pro níž by se měl odchýlit od výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl v Turecku nikdy sám politicky aktivní jako člen konkrétní politické strany, taktéž se neúčastnil ani neúspěšného pokusu o státní převrat. Soud nepochybně, že situace ohledně dodržování základních lidských práv v Turecku je problematická. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 303/2004-74, v němž NSS uvedl, že pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, respektive nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popřípadě takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1990 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, respektive osoby zastávající politicky odlišné názory. Soud souhlasí zcela se závěry žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Soud opakuje, že pouhá skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny, nepředstavuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal v daných souvislostech na to, že v Turecku, zejména ve východní části země, jsou oblasti, včetně místa posledního bydliště žalobce, kde kurdské obyvatelstvo naprosto převažuje, tvoří absolutní většinu populace a jakékoliv tvrzení o jeho pronásledování ze strany v dané oblasti turecké menšiny, je tak absurdní. Z podkladů rozhodnutí rovněž vyplývá, že z kurdské populace pochází i významné turecké osobnosti z politiky i kultury, včetně vrcholných politiků napříč stranami, včetně bývalých prezidentů. Samotná kurdská národnost tak rozhodně není v Turecku důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv. Ve

shodě s žalovaným také soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobce, že jakožto Kurdovi jsou mu odpírány pracovní možnosti, je s ohledem na obsah podkladů rozhodnutí tvrzení zjevně účelové. Žalobce sám o nějakých svých finančních či existenčních problémech nehovořil, naopak sdělil správnímu orgánu, že pracoval, a to jako prodejce oděvů. Přesto na druhou stranu tvrdil, že jako Kurd práci nedostane. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného na straně 5-8, neboť s těmito závěry se zcela ztotožňuje a není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené.

22. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí – strana 7 – 8 – žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení z výše citovaných podkladů a lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém návratu do země původu jakékoliv problémy s tureckými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud jde o žalobcem akcentované špatné postavení kurdské menšiny, je nutno poukázat na to, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku i činností legální strany HDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 34/2011-154, usnesení č. j. 3 Azs 7/2015-31, usnesení č. j. 9 Azs 250/2015-23). Okolnosti týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny a systému politických stran plynou i ze zpráv založených ve správním spise. Skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny a sympatizantem strany HDP, není důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na přílehlavé závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje. Současně opětovně připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto i ve vztahu k případnému udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu za situace, kdy se shoduje s názory žalovaného, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
24. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které by předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 6. 2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně